

Príbehy o vlkovi a Červenej Čiapočke

Kateřina Drdlová

MARIONETINO

www.divadlo-kufrik.sk

Príbehy o vlkovi a Červenej Čiapke

Milé deti,

pravdepodobne veľmi dobre poznáte rozprávku o Čiapke. Ak ju niekto nepozná, porozprávame ju tu. Ale vedeli ste, že Čiapka a vlk sa nakoniec stali celkom dobrými priateľmi? Často navštevovali jej babičku a vlk sa dokonca spriatelil s Horárom. Ale neprebíhajte dopredu. Najprv si vypočujeme rozprávku.

Rozprávka

Bola raz jedna malá dievčinka menom Červená Čiapka. Mala babičku, ktorú veľmi milovala. Babička žila sama v krásnej chalúpke v lese. Červená Čiapka bývala v dome s červenou strechou so svojou mamou a otcom. Babička sa vo svojej chalúpke v lese vôbec nebála, ale Čiapka sa trochu bála. Zakaždým, keď išla navštíviť svoju babičku, bežala tak rýchlo, ako jej to nohy dovolili, aby sa k nej dostala čo najskôr.

Jedného dňa mala babička narodeniny. Mama upiekla tortu, pridala trochu červeného vína a povedala Čiapke: „Čiapka, choď dnes k babičke, má narodeniny. Popraj jej všetko najlepšie a zanes jej tortu a víno.“

Potom jej mama dodala: „Ale keď budeš prechádzať lesom, nezastavuj sa nikde a bež tak rýchlo, ako len môžeš. Máš rýchle nohy a vieš behať rýchlo. Chcem, aby si sa k babičke dostala čo najskôr. Bojím sa o teba, vieš.“

Čiapka sľúbí, že bude behať rýchlo. Začne sa obliekať. Má rada červenú farbu, ktorá jej veľmi pristane. Obliekne si červenú sukňu a bundu. Na hlavu si uviaže červenú čiapku a obuje si červené topánky. Vezme do ruky košík s koláčom a vínom a je pripravená. Červená čiapka sa môže vydať na cestu k babičke.

„Ahoj, mamička!“ zavolá. „Odchádzam!“ „Ahoj, Čiapka!“ zavolá jej mama. „Pozdrav babičku!“

Čiapočka opustí dom, otočí sa, ešte raz zamáva mame a veselo beží po ceste do lesa. Keď vbehne do lesa, spomalí. Les je krásny. Slnko svieti, stromy voňajú a vtáky spievajú. Čiapočka sa nechce ponáhľať. Cíti sa dobre. Sadne si na pň a pozoruje svoje okolie.

Napríklad **motýle**. Sú farebné, pristávajú na ceste a mávajú krídlami. Alebo **mravce**, ktoré ťahajú veľké steblá trávy. Pravdepodobne stavajú mravenisko. Červená Čiapočka počuje klepanie. Je to pravdepodobne däteľ. Klepe zobákom na strom a hľadá chutného červa.

Pri ceste je strom. Má bielu kôru. Mohla by to byť **breza**? Červená Čiapočka si nie je istá. Spýta sa babičky. Na ceste je mláka. **Vrabec** poskakuje okolo mláky. Je smädný, to je isté. Je teplo.

Tu rúbali stromy. Pravdepodobne drevorubači. Všetko je pokryté kôrou a drevenými štiepkami. Vyrúbali stromy a polená naskladali na seba. Drevo pekne vonia. **Líška** vykúka spoza polien.

Oh, **muchotrávka**! Je krásna! Čiapočka by sa jej rada dotkla, ale vie, že nesmie. Babička by sa nahnevala. Muchotrávka je jedovatá.

Čierny vták vytiahne zo zeme strašne dlhého **červa**. Všetko je také zaujímavé. Keby len nebolo toľko **múch**! Bzučia a otravujú. Plazia sa všade. Na pni stromu lezie lienka. Je veľmi pekná. Červená ako Čiapočka. A má sedem bodiek.

Včely lietajú a bzučia. Pristávajú na **kvetoch**. Keď pristávajú na kvete, prestávajú bzučať. Sajú nektár. Keď sajú, samozrejme nemôžu bzučať.

Potom si Čiapočka povie: „Musím už ísť. Ponáhľam sa. Len nazbieram kvety pre babičku, aby som jej urobila radosť.“

Keď Čiapočka vstane, všimne si, že sa jej na sukni prilepila **živica** z pňa stromu. No, nevadí. Aspoň má aj tam bodky. Ako lienka.

Čiapočka zbiera kvety, nevedomá si, že ju niekto sleduje. Za stromom číha veľký sivý vlk. Najprv z diaľky zacítil Čiapočku, potom ju počul a keď pribehol bližšie, uvidel ju. Slnko stále svieti, vtáky spievajú a vlk je veľmi hladný. Premýšľa, čo robiť so svojím hladom.

Vlk si hovorí: „Mohla by som zjesť Čiapočku, potom koláč, potom to všetko zapíť vínom z košíka a potom by som už nebola hladná.“ Vlk premýšľa, čo by zjedla ako prvé a čo ako druhé, ale veľmi dobre vie, že to nemôže urobiť.

Vlk si povie: „Nemôžem zjesť Čiapočku tu na ceste. Nieкто by ma mohol vidieť. Musím byť múdry. Spýtam sa jej, kam ide.“

Vlk vyjde spoza stromu a pristúpi k Červenej Čiapočke. „Kam ideš, Čiapočka?“ spýta sa nahlas.

Čiapočka sa zľakne. Pozrie na vlka, prezrie si ho a myslí si, že je to nejaký fúzatý pán. Nikdy predtým nevidela vlka.

„Dobré ráno!“ povie. „Nepočula som ťa prichádzať.“ Vlk odpovie hlbokým hlasom:

„To nevadí. Kam ideš, Čiapočka? A čo robíš?“ „Idem k babičke,“ odpovedá Čiapočka. „Zbieram kvety. Chcem potešiť babičku.“ „Hmm. To je milé,“ zavrčí vlk. „A kde býva tvoja babička?“ pokračuje v vyzvedaní. „V chalúpke,“ odpovedá Čiapočka. „Aha, chápem,“ hovorí vlk. „Ale kde je tá chalúpka?“ Čiapočka ukáže: „Táto cesta vedie k nej.“ Vlk zavrčí: „Táto cesta? Dobré. Veľmi dobre. Dávaj na seba pozor.“ Zamáva chvostom a odbehne.

Čiapočka pokrčí plecami. Pomyslí si: „To bol divný pán. Radšej pôjdem k babičke, aby som nestretla ďalších divných pánov.“ Čiapočka sa rozbehne po ceste.

Vlk tiež beží. Vyráža cez les. Beží ako o dušu. Prebíja sa cez smrekové húštiny. Kriky vyplašia diviaka. Diviak tam pokojne spal. Vlk beží zo všetkých síl a diviak ho zúriivo prenasleduje. Nemá rád, keď ho budia.

Ešte pár skokov, poskokov a dupotov a vlk je pri babičkinom domčeku. Dorazil tam skôr ako diviak. Dorazil tam dokonca skôr ako Čiapočka. Čiapočka tu ešte nie je. Ale babička áno. Čaká na Čiapočku vo vnútri chalúpy.

Vlk sa snaží otriasť ihličie zo svojej srsti a potom zaklepe na dvere. Predstiera, že je Čiapočka. Babička otvorí dvere. Je strašne vystrašená a hlt! Vlk ju prehltnie celú.

„Výborné! Som šikovný,“ pochváli sa vlk spokojne. „Teraz počkám na Čiapočku. Dôkladne si vyčesem ihličie z kožušiny a prezlečiem sa za babičku. Musím vyzerať ako babička.“

Vlk si vyčesáva ihličie zo srsti, nasadí si babičkine okuliare a natiahne si babičkin čepiec na uši. Omotá si babičkin zásteru okolo brucha a obuje si babičkine papuče.

Uvarí babičkin čaj a z babičkinho okna čaká na Čiapočku. Keď sa pozerá von, všimne si, že mu z zástery trčí chvost. „Ach, to je zlé,“ hovorí vlk. „Radšej si ľahnem do postele a schovám sa pod perinu.“ Skok, skok a vlk leží v babičkinej posteli, zakrytý až po uši. Čaká na Čiapočku.

Čiapočka je tu. Beží k dverám, celá zadýchaná. „Babka, otvor!“ volá. Z vnútra jej odpovie chrapľavý hlas: „Pod' ďalej, dievčatko, bolia ma nohy, nemôžem ťa privítať.“

Čiapočka otvorí dvere. Beží dovnútra, pozrie na babku a zastaví sa.

Niečo nie je tak, ako by malo byť. Cíti chlad a začne klásť otázky.

„Babka, prečo máš také veľké oči?“ „Aby som ťa lepšie videla, moje dieťa,“ zachrapčí vlk z postele. Červená Čiapočka: „Babka, prečo máš také veľké uši?“ Vlk odpovedá: „Aby som ťa lepšie počul, moja drahá. Prečo sa stále pýtaš otázky?“

Teraz Čiapočka vie, že nehovorí so svojou babičkou. Hovorí s niekým, kto sa vydáva za jej babičku. Čiapočka je veľmi vystrašená, ale aj tak sa opýta:

„Babička, prečo máš také veľké zuby?“ „Aby som ťa mohol zjesť,“ zvolá vlk. Odhodí prikrývku, vyskočí z postele a zhltnie Čiapočku.

Spokojne si oblizne pery a povie si: „Výborné. Som taký múdry vlk. Teraz sa môžem tešiť.“

Ale vlk sa neteší. Vlk nie je vôbec šťastný. Vlk má strašne bolesti brucha. Vlk sa prejedol. Vlk žalostne stoná: „Au! Bolí ma brucho. Uvarím si čaj z harmančeka.“ Vlk hľadá čaj z harmančeka v babkinom obývačke. Má zásteru, ale nevie čítať. Nevie, ako sa píše HARMANČEK.

Vlk stoná: „Ľahnem si do postele a vyliečim sa.“

Vlk leží v posteli. Má na sebe zásteru svojej babičky. Stoná so slzami v očiach. Je mu ľúto seba samého, je mu ľúto Čiapočky a je mu ľúto svojej babičky. Nakoniec zaspí. Spí dlho a veľmi hlasno chrápe.

Nasledujúce ráno prechádza okolo babičkinej chalúčky horár. Chodí po lese a kontroluje krídlá, či majú zvieratá dosť jedla. Ráno je ešte chladno a horár si povie: „Hmm, dal by som si horúcu, voňavú kávu. Možno je babička už hore. Pôjdem sa pozrieť.“

Príde k oknu a počuje hlboké, drsné chrápanie podobné vlčiemu. „Čo to je?“ zvolá. „Babka tak nechrápe!“

Náhle otvorí dvere a v babkinom lôžku uvidí vlka s obrovským bruchom. Navyše má na sebe babkin zásteru.

„Vlk!“ zvolá horár. „Kde je babička? Zhltol si ju?“

Vlk spí hlbokým spánkom a nehýbe sa. Horár beží k posteli. Vytiahne veľký nôž a rozreže vlkovi brucho. Čiapočka vyskočí z brucha a za ňou pomaly nasleduje jej babička.

Aká radosť! Čiapočka tancuje, jej babička sa hýbe do rytmu a Horár si podupkáva nohou. Len vlk stále spí.

„Čo s ním urobíme?“ spýta sa Horár. „Zašijeme mu brucho a hodíme ho do studne?“

Všetci premýšľajú, uvažujú a nakoniec sa rozhodnú: „Zašijeme mu brucho, ale vlka nehodíme do studne. Vlk sa polepší.“

Urobili, ako povedali. Babička vzala ihlu a niť a zašila vlkovi brucho. Horár a Čiapočka vlka zobudili.

„Vlk, vstaň!“ povedal horár prísne. „Odteraz už žiadne neplechty. Budeš počúvať babičku a pomáhať jej.“ „Naučíš sa aj niečo nové,“ dodala Čiapočka.

Vlk nepovedal ani slovo. Bol šťastný. Všetko si veľmi dobre pamätal. Ako prehltol babičku, potom Čiapočku a ako ho bolelo brucho. Veľmi dobre vedel, že Čiapočka a babička mu odpustili a dali mu šancu napraviť to.

Tu začína nová rozprávka o tom, ako sa vlk a Čiapočka stali dobrými priateľmi a ako sa vlk naučil veľa nových a užitočných vecí, napríklad:

- Že sa nejedia babičky a Čiapočky.
- Že keď urobíš niečo zlé, musíš sa ospravedlniť.
- Že keď niečo chceš, musíš o to požiadať.
- A mnoho ďalších vecí.

Porozprávajme sa o rozprávke

Čiapočka si sadla na pň a pozorovala les. Spomínate si na všetko, čo videla v lese?

Motýle boli farebné. Aké farby môžu mať krídla motýľov?

Čiapočka pozorovala mravce. Čo mravce niesli?

Ako vyzerá mravenisko? Žijú v ňom mravce?

Čiapočka počula v lese klepanie. Kto klepal v lese?

Prečo d'ateľ klepe zobákom na strom? Čo hľadá?

Môžete sa pokúsiť napodobniť zvuk d'atľa?

Pri ceste stál strom s bielou kôrou. Pamätáte si, ako sa volal?

Na ceste bola mláka. Ktorý vták okolo nej poskakoval?

Prečo poskakoval okolo mláky? Čo potreboval?

V lese boli porazené stromy a nahromadené polená. Kto ich podľa vás porazil?

Zozadu polien vykúkal malý zvieratko. Spomínate si, čo to bolo?

Čiapočka uvidela krásnu hubu, ale vedela, že je jedovatá. Ako sa tá huba volala?

Prečo sa Čiapočka nesmel dotknúť?

Malý vták vytiahol zo zeme dlhého dážďovku. Aký to bol vták?

Prečo ťahal dážďovku? Čo s ňou chcel urobiť?

Červená Čiapočka bola znepokojená niečím, čo lietalo a bzučalo okolo nej v lese. Čo to bolo?

Malý červený chrobák s bodkami lezol po pni stromu. Ako sa volal?

Včely lietali a bzučali. Čo robili včely na kvetoch?

Včely niečo vysávali. Ako sa volá sladká látka, ktorú vysávajú z kvetov?

Keď Čiapočka vstala z pňa, niečo sa jej prilepilo na sukňu. Čo to bolo?

Scenár

1. SCÉNA – Les

Rozprávač: Jedného dňa mala babička narodeniny. Červená Čiapočka chcela urobiť babičke radosť, tak upiekla tortu, vzala víno a kvety a vydala sa na cestu. Obliekla si červenú sukňu, bundu a čiapku, obula si červené topánky a vydala sa do lesa.

(Vstúpi Čiapočka.)

Čiapočka: Tu je krásne! Nazbieram babičke kvety, aby som jej urobila radosť.

Rozprávač: Čiapočka zbiera kvety, nevedomá si toho, že ju zozadu stromu sleduje veľký sivý vlk. Slnko stále svieti, vtáky spievajú a vlk je veľmi hladný. Premýšľa, čo má robiť so svojim hladom.

Vlk *(sám pre seba)*: Mohol by som zjesť Čiapočku, potom koláč, zapíjať to vínom z košíka a potom by som už nemal hlad. Nemôžem zjesť Čiapočku tu na ceste. Nieкто by ma mohol vidieť. Musím byť múdry. Spýtam sa jej, kam ide.

Vlk *(nahlas)*: Kam ideš, Čiapočka?

Čiapočka: Dobré ráno! Nepočula som ťa prichádzať.

Vlk: To nevádi. Kam ideš, Čiapočka? A čo robíš?

Čiapočka: Idem k babičke. Trhám kvety. Chcem urobiť babičke radosť.

Vlk: Hmm. To je pekné. A kde býva tvoja babička?

Čiapočka: V chalúpke.

Vlk: Áno, ale kde je tá chalúpka? Čiapočka *(ukazuje)*: Táto cesta vedie k nej.

Vlk: Táto cesta? V poriadku. Veľmi dobre. Dávaj na seba pozor.

Rozprávač: *(Zamáva chvostom a utečie.)*

2. SCÉNA – Babičkina chalupa

Rozprávač: *(Vlk prichádza a zaklepe na dvere.)*

Babička: Kto je to?

Vlk *(tichým hlasom)*: To som ja, tvoja Čiapočka! Otvor! **Babička**: Už idem, Čiapočka, len chvíľku!

Rozprávač: Babka vyjde von a prekvapene zvolá. **Babka**: Ale ty nie si Čiapočka, ty si vlk!

Vlk: To je pravda. Som vlk. A zjem ťa. Lebo vlci jedia babky.

Rozprávač: Vlk hodí babičku za záves a utečie. Hneď sa vráti späť.

Vlk: Výborné! Som múdry. Teraz počkám na Čiapočku. Vyčesem si ihličie z kožušiny a prezlečiem sa za babičku. Musím vyzeráť ako babička.

Rozprávač: Vlk si vyčese ihličie zo srsti, nasadí si babičkine okuliare a natiahne si babičkin čepiec na uši. Omotá si babičkin zásteru okolo brucha a obuje si babičkine papuče. Potom si ľahne do postele.

3. SCÉNA – Izbička

Rozprávač: *(Čiapočka vbehne dnu.)*

Čiapočka: Babka, otvor!

Vlk *(chrapľavo zvnútra)*: Pod' dnu, dievča, bolia ma nohy, nemôžem ťa privítať.

Rozprávač: Čiapočka otvorí dvere, vbehne dovnútra, pozrie na babičku a zastaví sa.

Čiapočka: Babička, prečo máš také veľké oči?

Vlk: Aby som ťa lepšie videl, moja drahá.

Čiapočka: Babička, prečo máš také veľké uši?

Vlk: Aby som ťa lepšie počul, moja drahá. Prečo sa stále pýtaš otázky?

Čiapočka: Babka, prečo máš také veľké zuby?

Vlk (*vyskočí z postele*): Aby som ťa mohol zjesť!

Rozprávač: Vlk odhodí prikrývku, vyskočí z postele a zhltnie Čiapočku.

Vlk: Výborné. Som taký múdry vlk. Teraz sa budem tešiť.

Rozprávač: Ale vlk sa neteší. Vlk nie je vôbec šťastný. Vlka strašne bolí žalúdok. Vlk sa prejedol.

Vlk: Au! Bolí ma žalúdok. Uvarím si čaj z harmančeka.

Rozprávač: (*Hľadá kamilkový čaj v izbe babičky.*) Lahnem si do postele a vyliečim sa.

Rozprávač: Vlk leží v posteli, má na sebe babičkin zásteru, plače a narieka, ľutuje seba, Červenú Čiapočku a babičku.

Nakoniec zaspí. Spí dlho a veľmi hlasno chrápe.

4. OBRAZ – Pred chalupou

Rozprávač: Horár ríde k oknu a počuje hlboké, drsné, vlčie chrápanie.

Horár: Čo je to? Babička tak nechrápe!

Rozprávač: Horár otvorí dvere a vidí vlka s obrovským bruchom v babičkinej posteli, oblečeného v babičkinom zástere.

Horár: Vlk! Kde je babička? Zhltol si ju?

Rozprávač: Vlk spí hlbokým spánkom a nehýbe sa. Horár beží k posteli, vytiahne veľký nôž a rozreže vlkovi brucho. Čiapočka vyskočí z brucha a pomaly za ňou nasleduje babička.

Čiapočka: Aká radosť!

Rozprávač: Čiapočka tancuje, babička sa hýbe do rytmu a horár tleska nohou. Len vlk stále spí.

Horár: Čo s ním urobíme? Zašijeme mu brucho a hodíme ho do studne?

Rozprávač: Všetci premýšľajú, uvažujú, vymýšľajú plán a nakoniec sa rozhodnú.

Horár: Zašijeme mu brucho, ale vlka do studne nehodíme. Vlk sa polepší.

Rozprávač: Ako povedali, tak aj urobili. Babička vzala ihlu a niť a zašila vlkovi brucho. Horár a Červená Čiapočka vlka zobudili.

Horár: Vlk, vstaň! Odteraz už žiadne neplechy. Budeš počúvať babičku a pomáhať jej.

Čiapočka: Aj ty sa naučíš niečo nové.

Rozprávač: Vlk nepovedal ani slovo. Bol šťastný. Veľmi dobre si pamätal všetko. Ako prehltol babičku, potom Čiapočku a ako ho bolelo brucho. Veľmi dobre vedel, že Čiapočka mu odpustila to, čo urobil babičke, a že mu dávajú šancu napraviť to.

Tu začína nová rozprávka o tom, ako sa vlk a Čiapočka stali dobrými priateľmi a ako sa vlk naučil veľa nových a užitočných vecí, napríklad:

- Že sa neje babičky a Čiapočky.
- Že keď urobí niečo zlé, musí sa ospravedlniť.
- Že keď niečo chce, musí o to požiadať.

KONIEC